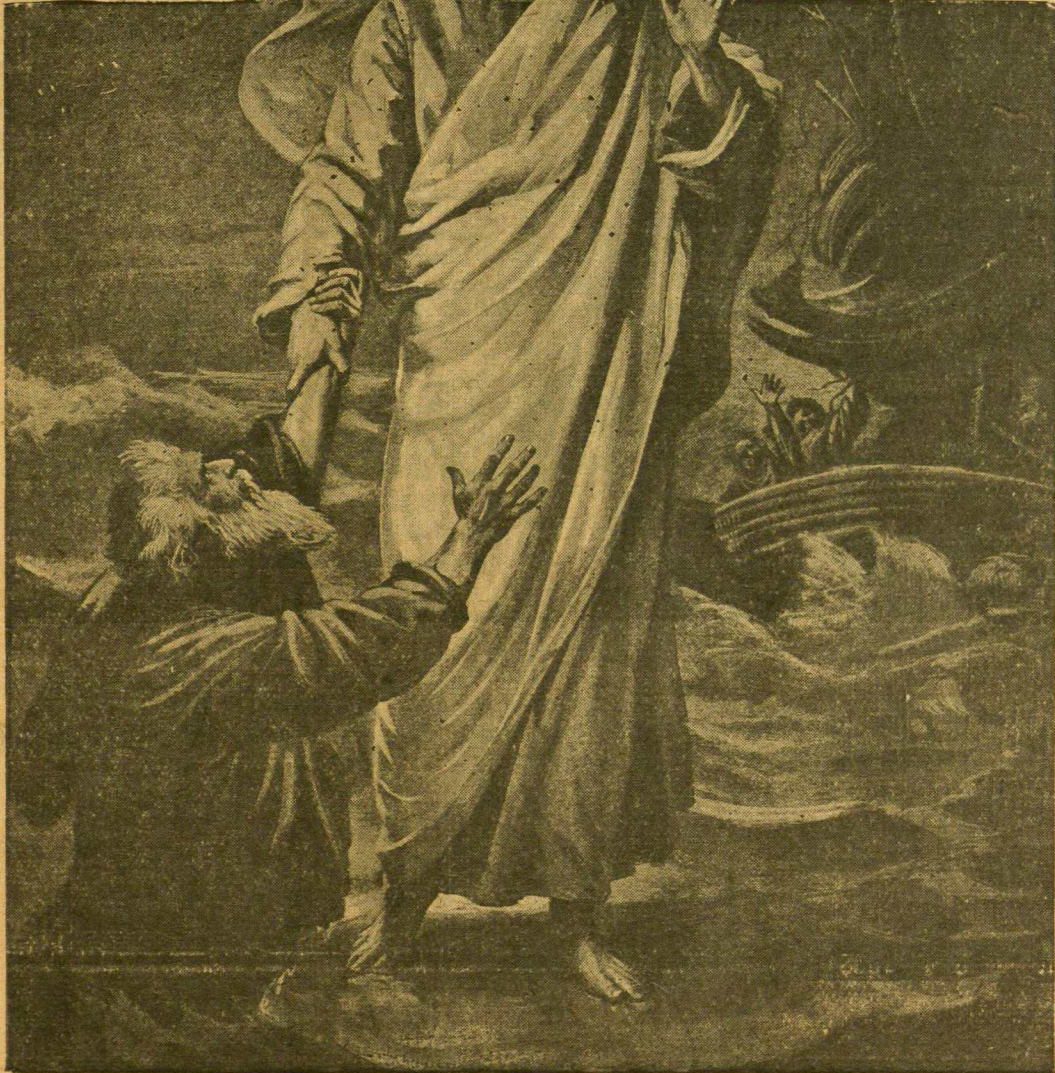

LATVAS

No. 32. Metai XII

Rugpiūtis-Aug. 6, 1932

LTŠR valst.
respublikānē
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“L A I V A S”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

E v a n g e l i j a .

LUK. 10, 23—37

ANUO metu Jėzus tarė savo mokyti-niams: Palaimintos akys, kuriós ma-to, ką jūs matote. Nes sakau jums: daug pranašų ir karalių norėjo matyti, ką jūs matote, bet nematė, ir girdėti, ką jūs gir-dite bet negirdėjo. Štai vienas įstatymo žinovas ėmė jį gundyti ir sakė: Mokyto-jau, ką aš turiu daryti, kad laimėčiau am-žinąjį gyvenimą; Jis paklausė jį: Kas parašyta įstatyme? Kaip skaitai? Tas at-sakydamas, tarė: Mylėsi Viešpatį, savo Dievą visa savo širdimi, visa savo siela, visomis savo jėgomis, visomis savo min-timis ir savo artimą, kaip pats save. Jis jam tarė: Gerai atsakei; tai daryk ir būsi gyvas. Bet anas, norėdamas pats save pa-teisinti, tarė Jėzui: Ir kas gi mano artū-nas? Atsiliepdamas Jėzus tarė: Vienas žmogus ėjo iš Jeruzalės į Jeriką. Jis pa-teko tarp galvažudžių. Tie apiplėšė jį, ir sužeidė jį, nuėjo sau, palikdami jį pus-gyvi. Atsitiko, kad tuo pačiu keliu ėjo vienas kunigas ir matydamas jį, praėjo. Taipat ir levitas, atsiradęs toje vietoje, jį matė ir praėjo. Vienas gi keleivis sa-maritonas ėjo pro jį ir jį pamatęs buvo gailestingumo sujudintas. Jis prišartino,

L e k c i j a .

2 KOR. 3, 4—9

BROLIAI: Tokį pasitikėjimą Dievu mes turime per Kristų, ne kad mes būtu-mėm savaime tinkamai ką nors manyti lyg iš savęs, bet mūsų tinkamumas yra iš Dievo, kurs ir padarė mus tinkamus būti naujos Sandaros tarnais ne raide, bet dvasia. Nes raidė užmuša, dvasia gi gaivina. Jei mirties tarnystė, raidėmis pažymėta akmenyse, buvo tokioje garbė-je, kad Izraelio vaikai negalėjo pažvelgti į Mozės veidą dėl jo veido spindėjimo, kurs tačiau turėjo išnykti, kaip gi ne bus didesnėje garbėje dvasios tarnystė.

aprišo jo žaizdas, užpylęs aliejaus ir vy-no, užkėlė jį ant savo gyvulio, nugabeno į užeigą ir rūpinosi juo. Kitą dieną jis išsiėmė du denaru, padavė užeigos savi-ninkui ir tarė: Rūpinkis juos ir jei ką viršaus išleisi, aš sugrįžęs tau atiduosiu. Kas iš šitų trijų tau rodosi buvęs artimas to, kurs pateko tarp galvažudžių? Jis at-sakė: Tas, kurs jam parodė gailestingu-mo Jėzus jam tarė: Eik ir tu daryk pa-našiai.

Užsakykite “LAIVĄ” Savo Giminėms Į Lietuvą

Švč. Marijos Susivaldymo Dorybė

Mes jau kalbėjome, jog sumanumo (gudrumo) dorybė padeda žmogui pasirinkti geriausį būdą eiti išganymo keliu, gi teisingumo dorybė atiduoti kas pridera DIEVUI ir artimui. Tačiau, vykdinimas gyveniman šitų dorybių susiduria su daug sunkenybių ir kliūčių. Štai, šitoms pamatinėms dorybėms eina, taip sakant, talkon dvi, būtent: susilaikymo ir tvirtumo dorybi, kuriedvi yra lyg kad spyriai anondviem.

Mūsų nupuolusi prigimtis yra be galo palinkusi prie nepaprasto pageidavimo kūniškųjų, jausminių smagumynų ir šitas palinkimas yra taip smarkus, kad mums gresia didžiausis pavojus paskęsti biauariausiose nuodėmėse, jei mes nesusivaldome. Štai šitiems palinkimams ir padeda mums susilaikymo, arba blaivumo dorybė.

Šventoji Katalikiškoji Bažnyčia mus verste verčia įsigyti šitos dorybės ir ją vykdyti, primindama visų pirma, jog mes privalome daryti atgailą už savo nuodėmes, kadangi be atgailos už mūsų nuodėmes nėra išganymo, anot paties JĖZAUS KRISTAUS žodžių: "Jei atgailos nedarysite, visi pražūsite!" (Luk. XIII. 3). Šio dėlei Bažnyčia ir verčia mus pasninkauti, Gavėnios prefacijoje nurodydama mums išganingas mūsų sielai pasninkavimo pasekas: "... nugalė nuodėmes, pakelia mūsų mintis dangaus link, palengvina vykdydamą dorybių ir yra nuolatinis nuopelnų šaltinis."

Šioje prasmėje pasninkas reiškia ne vien tik susilaikymą nuo valgyimo ir gėrimo kiekybės, ar kokybės, bet vienkart ir susilaikymas nuo kitų mūsų mėgiamųjų dalykų, — žodžiu — marinti savo visus piktus sielos ir kūno geidulius.

Tačiau, tai ne lengvas dalykas! Pikta dvasia, pasaulis ir kūnas įtempia visas

savo jėgas kliudyti apsimarinimui ir žmogus pats iš savęs negalėtų išeiti iš šitos nuolatinės kovos nugalėtoju, jei ne DIEVO pasiūlyta mums susivaldymo dorybė, kuri verčia žmogų žemiškomis gėrybėmis naudotis tiktai tiek, kiek tai būtina yra reikalinga amžinosioms gėrybėms pasiekti.

Štai, šita dorybe kuo aukščiausiam laipsnyje buvo atsižymėjusi ir Švenčiausioji Mergelė Marija.

Tiesa, kadangi Švenčiausioji Mergelė Marija buvo pradėta be nuodėmės, tai Ji nejausdavo savyje ano nelemto palinkimo prie jausminių, kūniškų smagumų ir buvo liuosi nuo pirmųjų Tėvų nuodėmės pasekų. Būdama malonės pilnoji, Ji visados išlaikydavo savo sielos lygsvarą. Visus savo darbus ir mintis Ji atlikdavo lengvai ir su malonumu, visai nereikaludama jokio įtempimo palaikyti šitai lygsvarai, kokios reikalauja iš mūsų protas ir DIEVO įsakymai.

Tačiau, Švenčiausioji Mergelė Marija pati savo liuosu noru pasiduodavo atgailos ir apsimarinimo įsakymui, pati mielu noru atsižadėdama visų tų malonumų, kurių kiti siekia tokiu neužgėstančiu pageidavimu. Josios gyvenimas buvo tai ilga įvairių trūkumų ir atsižadėjimų eilė. Ji be paliovos pasninkaudavo ir susilaikydavo nuo visako galimo. Ji leisdavo sau naudotis tik tuomi, kas būtina reikalinga gyvybei palaikyti ir daugiau nieko! Ji marindavo visus savo pajautimus taip, kad yra sunku pasakyti, koksai atsižadėjimas Joje būdavo didesnis, ar kuklumas akelėse, ar nuolankumas veidelyje, ar mandagumas kalboje, ar orumas visame pasielgime!

Taigi suprantama, jog ir Šventoji Dvasia, Josios dangišskasis Sužadotinis, rado Joje didžiausiojo pamėgimo. Šito susilai-

kymo visame kame pasekos buvo tos, kad Ji įsigijo galimybės lengviausiu būdu susiartinti su DIEVU ir per tai džiaugtis dangiškuoju džiaugsmu. Viso šito dėlei ant Josios viso pastovio ir veidelio buvo atsimušusi tokia grožybė, tokia nekaltybė, toksai meilumas ir neapsakomas orumas ir skaistybė, kad Ji išrodydavo labiau dangišku, kaip kad žmogišku, žemišku sutvėrimu! Dėl to tai ir Giesmių Giesmė stebisi Josios grožiu ir meilumu: "O kaip graži tu esi mano mylimoji, kaip graži esi tu! Tavo akys, kaip kad balandėlės akys, be to, kas paslėpta viduj!" (GG. IV. I). Šio dėlei ir Išminties Knyga (IV. 1) sako apie Ją: "O, kaipgi graži nesutepta giminė su skaistumu! nes jos atmintis nemari, ir ji žinoma pas DIEVĄ ir pas žmones!" Šio dėlei ir šventoji mūsų Bažnyčia litanijon yra įdėjusi Jai nušaukimą: "Mergelių Karalienė", kuri savo pavyzdžiu parodė, kaip sulaikyti visus savo palinkimus, prie kokios nekaltybės ir kokio šventumo priveda susivaldymo (blaivumo) dorybė.

Kas mankštinaši šitoje dorybėje, tarsi su saiku valgo ir geria, kiek tai reikalinga gyvenimui ir sveikatai palaikyti. Šitokiam mažai terūpi žemiškoji garbė ir šlovė, pasilinksminimai ir kiti žemiški smagumynai. Šitoksai mankština savo kūną ir valią taip, kad įsigyja tikro vyriškumo varguosė ir nelaimėse, kad nebijo jokių vargų ir kančių, net, pagaliau, ir mirties! Šitoksai pilnai pildo šv. Pauliaus patarimą: "... kurie naudojasi šiuo pasauliu, kaip kad nesinaudotų; nes šio pasaulio išvaizda praeina" (I Cor. VII. 31). Šitoksai seka šv. Prancišku Salieziečiu, kursai šitaip yra išsitarę: "Mažai dalykų aš mėgstu čia ant žemės, bet ir juos tiktai truputį!"

Šitą susivaldymo dorybę turėti ir joje lavintis reikia kiekvienam katalikui, kursai trokšta gyventi pagal DIEVO valią. Kam trūksta šitokios dorybės, to dva-

sia tampa kūno vergė, kadangi anot šv. Pauliaus (I Cor. II. 14): "Kūniškas žmogus nesupranta tų dalykų, kurie yra DIEVO Dvasios."

Ir iš tikrųjų, mes regime gyvenime, jog nesusilaikymas valgyme, ar gėrime, lėbavimai ir girtuokliavimai aptemdo žmogaus protą ir užgesina dvasios šviestą. Šio dėlei tuščias būtų darbas ieškoti išminties tųjų tarpe, kurie atsiduoda ištaigai ir nieko gyvenime neatsižada. Šio dėlei ir Jobas sako (XXVIII. 13): "Išmintis negalima rasti kraštuose tų, kurie gyvena patogiai."

Maža to, nesusilaikymas gyvenime žmogus, labai dažnai susierzina ir iš to kils ta barnės ir muštynės, vaidai ir neapykantos. Yra tai gydytojų įrodytas dalykas, kad girtuokliavimas ir apsirijimas nuvaro karstan daugiau žmonių, kaip kad kokios limpamos ligos.

Kas dar pikčiausia, tai nesusilaikymas gėrime ir valgyme išjudina žmoguje kūniškąją aržą, iššaukia šlykščias svajones, įmurdo žmogų šlykščiausios paleistuvybės purvynan! Ir tūkstančių tūkstantys, ypač jaunimo, žūsta vien tik dėl susivaldymo dorybės stokos!

Ne vienas jaunuolis, ar jaunuolė šiandieną verkia kruvinomis ašaromis dėlto tiktai, kad pasidavė savo kūno geiduliams, kad nepanorėjo susivaldyti, nenorėjo pakelti savo akių aukštyn į dangų, kur "Mergelių Karalienė", susilaikymo pavyzdys, spindi nežemišku spindėjimu ir džiaugiassi nežemišku džiaugsmu, ir lyg pirštu parodo mums, koksai užmokesnis laukia tuos, kurie susivaldo čia ant žemės!

Širdis, Kuri Supranta Viską

Pagal kun. V. F. Kienberger'į
parašė kun. Pr. J. Vaitukaitis

(Pabaiga).

Su beribiu supratimų Gailestingas mūsų Tabernakulų Kristus ieško pražuvusiųjų. Mylinčiąją žmonių prigimtį Jis myli ir vis trokšta ją iškelti Paties Savo Atsikėlimo pilnumoje — į nežustančiųjų laimingąją valstybę. Ant nuodėmėmis sunaikintų žmogaus pagrindų Jis stato kitą naują bažnyčią “ne rankomis padarytą” (Mork. XIV, 58). Viešpaties Jėzaus, meilingojo Ganytojo, gerumas matosi kieviname Švč. Jo Širdies plakime dėl paklydusiųjų kaimenės avių. Nuodėmingos širdys ir protai, persipildę nusikaltimais, Dievingosios Meilės palietimu, atsiliepia. Žymės, juodos ir biaurios, kurioms baido farizėjiškas širdis, yra nuplautos ir nutyrintos Išganingame Avinėlio Kraujuje. Naujojo Surėdymo Arkos uždangoje Jis lukerioja, nurodydamas į atvertą Savo šoną: “Tai yra Testamento Kraujus, kurį Dievas teikė tau” (Ex. XXIV, 8). Jo Šv. Veidas duoda žmonijai užtikrinimą: “Jų nuodėmių ir nusikaltimų aš daugiau nebeatminsiu” (Jer. XXXI, 33).

Mūsų Tabernakulų Kristus supranta. Mažutis vaikelis savo paties skurde maldingoje kalboje kalba: “Viešpats Jėzus turi širdį.” Mažoji mergelė, kaip Cecilija, ar Teklė, ar Šventojo Veido Teresėlė žino Suprantančiąją Kristaus širdį. Gailestingomis Savo akimis Jis suramina tas Monikas, kurių sūnūs pamiršo Gyvuojančiojo Vandens šaltinį ir kasa sausųjų šaltinių šulinius. Rankos, pervertos vinimis, ištiesia į šių dienų Marijas ir Mortas susivienijimo prižadą, kad susijungtų su veidais, kuriuos mylėjo ir kuriuos buvo praradusios. Naimo našlė, kuri vėl gyvena beveik kiekvienoje miesto gatvėje, verkšlendama liūdi savo sūnaus, patekusio į

mirtinųjų nuodėmių kovos pinklių nasrus. Kanaano moteriškė neliauja maldauti Eucharistinės malonės dėl paklydusių vaikų: “Taip, Viešpatie! bet ir šunyčiai ėda trupinius, kurie krinta nuo jų valdovo stalo” (Mat. XV, 27). Daugelis rūpestingųjų motinų, lygiai, kaip Zebediejaus sūnų motina, parpuolusi, Jo maldavo: “Tark, kad šituodu mano sūnu Tavo karalystėje sėdėtų vienas Tavo dešinėje, kitas Tavo kairėje” (Mat. XX, 21). Betgi su ta pačia širdim, kuri supranta viską, Jis pašvenčia Kryžiaus kentėjimais, aptyrindamas ne šventus pasiryžimus ir pasaulinius užsimojimus.

Prieš Eucharistinio Valdovo širdį klūpo šių dienų darbdavis, kad šektų šimtinko pavyzdžiu, kurio tarnas buvo sunkiai kankinamas. Skubėdamas pro Tabernakulo Viešpatį, nors ir mažu pasitikėjimu, visgi valandėlei priklaupia prieš Altorių šių dienų vertelga, apkrautais sunkiais rūpesčiais, lygiai, kaip Zakajus, kad laukti Viešpaties atėjimo ir išganymo jo namams (Luk. XIX, 9). Kanos jaunavedžiai, susirūpinę ir jų širdžiai plakant, ieško Kristaus, Kurs supranta jų reikala. Bartimiejus dar ir šiandien šaukia: “Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs” (Mork. X, 47). Su beribiu pasigailėjimu Viešpats žvelgia iš Savo Tabernakulo į raupsuotuosius Malokajuje, trokštąs juos išgydyti ir palaiminti. Kai po Skausmų Žmogus Jis dar kartą eina mūsų gatvėmis, lygiai, kaip Jis ėjo Sopolinguoju Keliu, “nuo Jo kojos padų ligi Jo galvos viršūnės nesimatė sveikumo; žaizdos ir sužalojimai ir skaudantieji sopoliai: ir visa neaprišta” (Is. I, 6).

Naktį, kai pasaulis nesirūpina tais, kurie ieško Paslėptojo Viešpaties, štai atei-

na kitas Nikodemas, kurs žino, kad Tabernakulo Kristus yra "didis Mokytojas" (Jon. III, 2). Nežiurint kas belstų į Tabernakulo duris, Viešpats jam atlygins pagal tartų Savo prižadų. Net pasaulionims, kurie nemintija apie Eucharistinį Esimą — žmonėms, kurių dievas yra iš žemės ir žemiškas, jiems bus duota malonė gerti Gyvenančiojo Vandens, jei jie neatnes Dievo malonės. Nes Viešpats Jėzus atsakė Samarijos moteriškai, kuri Jam davė gertų vandens: "Aš esu Tas (Mesijas), Kurs su tavim kalba" (Jon. IV, 26).

Šventąja Suprantančios Širdies dėka, Eucharistinis mūsų Išganytojas pasireiškia žmogui taip artimas ir taip garbingai dieviškas. Tikrasis Skausmų Žmogaus Esimas yra vienintėlis Katalikiškojo Gyvenimo išgelbėjimas, nes yra pilnai apsaugotas su Getsemanės debesimis, Jeruzalės atmosferą, aukšniais Taboro kalno skais-tumo šarvais. Viešpaties Jėzaus Ostijos vienybė ir individualė siela yra vienintėlis sakramentas dvasiškajam gyvenimui. Suprantančioji Viešpaties Jėzaus Širdis yra galybė, kuri sutvirtina nusilpnėjusias ir nesuprastas mūsų pačių širdis. Didžio Mokytojo Širdy gyvena ir juda ir kruta meilė ir yra dievingoji esybė. Iš Švč. Jo Esimo žmonėms eina žmogiškoji užuojauta, Dieviškoji pagalba, Dangiška-sis maloningumo palietimas ir dvasiškoji supratimo galybė. "Prie Jo prisartino daug minių, turėjusių su savim nebylių, aklių, raišų, luošų ir daug kitų; jie juos pametė prie Jo kojų, o Jis juos pagydė; taip kad minios stebėjosi, nes matė nebylius kalbančius, raišus vaikščiojančius, ak-

lus reginčius, ir jos garbino Izraelio Dievą. Jėzus gi, sušaukęs savo mokytinius, tarė: Gaila man minios, nes jau tris dienas pasilieka su manim ir neturi ko valgyti; aš nenoriu palėisti jų nevalgusių, kad nenualptų kelyje" (Mat. XV, 30-32).

Maloningasis Jėzau, meilingasis Viešpatie, išmokink mane, kad aš turėčiau suprantančią širdį. Kad aš galėčiau gyventi "paslėptas su Kristumi Dievuje" (Kol. III, 3). Padaryk mano širdį, kad ji būtų maloni, rami, tvirta ir nieko netrokštantanti to, kas darytų įtekme pasaulingumui ir pasigyrimams. Paslėpk mane Šventose Tavo Žaizdose. Suteik man tą malonę, kad mano liežuvis, toji kūniškoji patena, kur Eucharistinis Tavo Esimas laikinai ilsisi pirm negu aš valgau švč. Tavo Kūną, kad nesusiteptų nemaloniais žodžiais. Kad aš nejausčiau turtuolio godumo, kai kiti atidaro aukojančio alabastro dėžes ties Vinimis Perkaltomis Tavo Kojomis. Kad Gailestingoji ir Suprantančioji Tavo Širdis apgaubtų nusilpusią ir nesuprantančią mano širdį. Tavo Širdies galybė, Viešpatie, tegu apima mano paties širdį su misteriškosios požeminės upės galybe, kuri niekada neišplaukia į paviršių.

Kartą Didis Mokytojas kalbėjo: "Simonai, Simonai! Štai, šėtonas reikalavo jūsų, kad persijotų jus, kaip kviečius; bet aš prašiau už tave, kad tu nenustotumei tikėjimo; todėl tu kada nors grįžęs, stiprink savo brolius" (Luk. XXII, 32). O mokytinis atsiliepė maldingų atsakymu: "Gailestingoji ir Suprantančioji Viešpaties Jėzaus Širdie, susimilk ant mūsų!"

"Ave Maria" Už Scenos

Žinoma yra Čikagos "Civic Opera." Parinktiniausi artistai ir artistės ten dainuoja ir lošia.

Vieną vakarą, dar visiškai neseniai buvo perstatomas "Il Trovatore." Artistai ir artistės maišėsi už scenos, laukda-

mi savo eilės. Bet štai tenai maža, suvargus moterėlė. Ji apsirėdžius labai paprastai, visa juodai. Ji rodėsi, kaip šešėlis, Daug praėjo pro ją, nei nepažiūrėję. Kaip kas ją pažinojo ir sustoję klausė: "Neužilgo vėl jau bus laikas. Ar turėsi drąsos?"

Jos akys nušvito. Ji linksmai nusišypsojo ir ištare laužyta anglų kalba: "I wanta, but I'm so afraid I cry. I feel like cry all time. Maybe I get used to it back here."

Bet kas? Ar ji artistė? Ne. Ne jai atsidarys scena, ne jos dainavimo laukia publika, ne jai stovi parengtos gražiausių gėlių pintinės. Ji traukiasi į šalį visiems, bet, kas ją žino, tai pagerbia. Tai kas ji?

Ji yra Signora Rosa di Leo. Jos rankos, kurių pirštai taip išdžiuvę, kad net šliubinis žiedas nesilaiko, išaugino, išnešiojo naują operos žvaigždę. Neturtas, kuris ją slėgė, atėmė jai drąsą eiti į sėdynę prieš sceną.

Ji Cinderellos Motina

Ta vargšė moterėlė yra Serafinos di Leo motina. Ta Serafina yra operos Cinderella, žymiausia dainininkė.

Motina gyveno New Yorke. Ji dirbo drabužių dirbtuvėje ir užlaikė savo sergantį vyrą ir 5 vaikelius. Gyvenimas buvo vargingas ir vargšų dalyje ji gyveno. Ten augo ir jos Serafina. Ji pajuto savo talentą, pasiekė vargais negalais Mediolaną. Ten išlavino balsą, laimėjo debiutą, parkeliavo Amerikon ir jau operos žvaigždė.

Ji dabar dainuoja Čikagos Civic Operoje. Bet buvo pirmas kartas ir pirmas vakaras, kada ji turėjo pasirodyti scenoje Čikagoje Amerikos publikai.

Kaip jautėsi tą vakarą Serafina, sunku pasakyti, bet vargšės jos motinėls krūtinė darėsi permaža jos širdžiai. Ji taip beldėsi, kad, rodos, norėjo iššokti iš savo vietos.

"Kurtina kyla" praskambėjo šūkis Serafinai.

Ji brūkšt dar vieną raudonumo brūkšnelį, pūst miltelių žiupsnelį, pasitaisė savo kostiumą.

Orkestra groja atsidarimo maršą. Serafina šuktelėjo motinai: "Skubink, mama, į frontinį suolą. Nematysi atidarymo."

"Si, si, mia bambina!"

Serafina nusiskubino ir susimaišė su kitais sparnuose. Motina sekė ją ir atsidūrė pas duris, kurios vedė į frontinę sėdynę. Sustojo. Atsiduso. Apsisuko ir atgal nuo durių. Greitai ant scenos suskamba skardūs garsai "Tacea la Notte Placida."

Senelei motinai rieda veidais ašaros. Na kurgi ne? Serafina, jos bambina, dainuoja, dainuoja didžioje operoje.

Tai jau buvo perdaug motinai pavargusiai nuo kėlimo kasdien 5-tą valandą ryto ir ėjimo į darbą. Ji nubėgo atgal į apsirengimo kambarį. Čia ji užsidarė, verkė, dejavo. Ją sekė muzikos garsai ir jos dukters dainavimo balsas.

"Savario," šuktelėjo ji vyrui, kuris jau trys metai miręs. "Ji dainuoja." Ji priėjo prie radio, atidarė, pasuko. Štai jos Serafinos balsas aiškiai dainuoja kaip ir rodos jai.

Pirmas aktas jau buvo arti galo. Ant scenos ir sparnuose dainininkai laukė ir bijojo, ar pasisėkimas ar žlugimas laukė Serafinos. Gi iš motinos lūpų ir širdies veržėsi kita po kitos "Ave Maria."

Baigėsi. Sugriovė delnų plojimas. Jis kartojosi ir kartojosi. Gi motina jau kalbėjo "Pater noster," dėkodama Dievui.

Šv. Viktoras Marsiljetis

ir jo trys draugai kankiniai (mirė 290)
Jo šventė liepos 21 d.

Tarp tiek garbingų vyrų, kuriais didžiuojasi Marsilijos miestas, vienas iš garbingiausių yra kankinys šv. Viktoras. Tai buvo ketvirto šimtmečio pradžioje, šiek tiek prieš Bažnyčios įsigalėjimą ant pagonijos.

Viktuko gimtinė

Buvo senas ir gražus, Graikų įkurtas miestas, gražiausioje Prancūzijos (Galijos) dalyje, vardu Marsilija (Massilia). Miestas vėliau atiteko romėnams, bet jo gerovė nesiliovė klestėjusi. Jis virto Romėnų valdžios pirmaeilium centru Vakaruose, praplėtė savo prekybos ryšius ir padidėjo žymiai jo gyventojų skaičius.

Be abejo čia buvo didelis skaičius sielų besirūpinančių vien maloniu gyvenimu, paskendusiu prekybos rūpesčiuose, turuose ir gašlume. Nors buvo daug sunkenybių, bet Jėzus Kristus turėjo savo garbintojų Marsilijoje. Buvo įkurta bažnyčia ir krikščionių krauju užanspauduota. Bet Jėzaus ir jo kryžiaus prietelių ilgai vis dar laikėsi mažas būrelis.

Kada išėjo naujas persekiojimo ediktas, kada imperatorius aplankė kraštą, senas pagoniškas miestas noromis aukojo savo piliečius, kaltinamus dėl tikėjimo į tikrą Dievą. Viktoras, kas lietuviškai reiškia nugalėtoją, buvo vienas iš tų garbingų aukų.

Karininkas krikščionis

Viktoras buvo gimęs pačiame Marsilijos mieste iš garsios šeimos. Įstojęs į kariuomenę, greitai atkreipia kitų dėmesį savo drąsumu ir išmintimi, o taip pat savo sąžiningumu pareigomis. Netrukus pakeliamas į vyresnius karininkus.

Imperatorius Maksimijanas, vienas iš pačių žiauriųjų tyronų, trokšdamas imperatoriaus sosto, buvo atžiaurus krikščio-

nių religijos priešas. Degdamas neapykanta, jis nesvyruodamas išskerdė ištisą savo kariuomenės dalį su jos generolu. Tai buvo Tebų legijonas, vadovaujamas šv. Mauricijaus.

Atsilankius 290 mt. Marsilijoje, pirmūnis jo rūpestis buvo suieškoti krikščionis, o tada tegu sau renkasi arba didžius kankinimus arba Kristaus užsigynimą. Daug kas pabūgo; bet Viktoras, narsus kapitonas, kurs nekartą kautynių įkaršty palaikydavo savo karėvių drąsą, lankė dabar tikinčiuosius jų namuose, dalyvavo jų susirinkimuose, drąsino likti nepajudinamais tikėjime, nepaisyti grąsinimų ir pavojų, kaip tais laikais daugelis kankinių darė.

Šio kario uolumas neliko nepastebėtas. Štai kartą jį suareštuoja ir veda pas miesto valdytojus Asterą ir Eutyčą, kurie buvo įgalioti bausti kiekvieną Kristaus mokinį.

— Ką jūs darote? — tarė jie. — Jūsų santykiavimas su krikščionimis jums blogai atsilieps. Jūs nustosite Cezario (t. y. valdytojo) pasitikėjimo, savo poaukščio ir algos. Ir tai dėl garbinimo kažkokio žydų kadaise nukryžiuoto žmogaus!

— Jūs dievai, — atsakė Viktoras: — yra ne kas daugiau kaip nešvarios dvasios. Jėzus Kristus yra aukščiausio Dievo Sūnus. Mums atvaduoti jis liko žmogumi, panašiu į mus. Jei nedori žmonės jį nužudė, tai dėl to kad jis to norėjo, kad savo auka išdildytų mūs nuodėmes. Bet trečią dieną jis kėlėsi. Dėl šio nemirtingo Karaliaus tarnystės ir meilės, aš pasiruošęs, jei to reiks, nustoti žemiško imperatoriaus malonės, o net ir gyvybės. O algos aš jau nuo šiandien atsisakiau.

Kadangi tyla ėjo apie žymų asmenį, tai miesto magistratai reikalą pranešė pačiam Maksimijanui.

Imperatoriumi pašoko rūstybė, kad Viktoras, kurį jis laikė geriausiu savo kariuomenės karininku, prisidėjo prie krikščionių religijos.

Narsusis karininkas stoja prieš imperatorių

Norėdamas greičiau palenkti į save, imperatorius paslėpęs savo apmaudą, priėmė Viktorą su dirbtinu gerumu, tvirtino jam noromis sutikęs nepaskaityti per bloga jo klaidos, dar gi naujų savo priešteliškumo malonių parodysias, jei karininkas apsiimtų pagarbinti imperatoriaus dievus. Jeigu nesutiksiąs, grąsina pačiais žiauriausiais kankinimais.

Viktoras ramiai ir tvirtai išpažįsta prieš imperatorių Kristaus dievybę, išrodinėja pagonų tikėjimo pragaištingą kvailumą.

Maksimijanas nutvėrė ilgiau iš pagiežos. Jis neleido jam ilgiau kalbėti ir įsakė, kaip skaitome AKTUOSE, surakinti karininką ir vilkti per miestą, pašiepiamą ir plūstantį miesto mimios. Išlikę raštai sako, kad jis buvęs pririštas arkliui prie uodegos. Bet šis pažeminimas vis dėlto nestengė jo palenkti.

Asteras ir Entychis iš naujo bandė palaužti kario patvarumą. Jie griebėsi visko, kas tik vilioja ir žavi žmogaus prigimtį; bet tikėjimo šviesos stiprinamas Jėzaus kareivis nesidavė suvedžiojamas. Pradėjęs kalbėti, jis išrodinėjo susirinkusiems neišgriaunamais išvedžiojimais stambeldystės paikumą.

Abu magistratai ėmė pykti ir kerštauti, nes jie matė negalėsią pasigirti imperatoriui perkalbėję Viktorą.

— Liaukis filozofuoti! — tarė jie. — Rinkis iš dviejų daiktų: arba permaldauk dievus jiems aukodamas, arba žūk negarbingiausia mirtimi.

— Mano jau seniai pasirinkta! — atsakė krikščionis. — Aš niekinu jūs dievus ir tikiu į Jėzų Kristų. Darykite su manimi, ką norite.

Nauji kankinimai

Dėl tokios kalbos valdininkai dar labiau įniršo. Ėmė tarp savęs ginčytis, kaip čia išlieti savo pyktį prieš tą užsispyrėlį. Nė vienas nenori nusileisti, pagaliau traukia burtus. Laimi Asteras. Kaip mat įsako pririšti prie kankinimo staklių. Smarkiai ištempiamas virvėmis visas kūnas, sąnariai skausmų varstomi. Du žaliukai budeliai pradeda plakti botagais, darytais iš jaučio gyslų, kol jų rankos nuvargsta.

Viktoras pasruvęs kraujais, bet Dievas jį stiprina. Jo veidas ramus ir besišypsas, o lūpos šaukiasi dieviško Karaliaus pagalbos.

Ir štai pasirodo Išganytojas savo kilniadvasiui kariūnui, laikydamas rankoje kryžių. Švelniu pergalėtojo balsu jam sako:

“Ramybė su tavim, Viktorai, aš esu Jėzus. Tai aš, kurs kenčiu savo šventuosiuose pažeminimus ir kankinimus. Aš būsiu tau stipri parama, o greit tavo amžinas užmokestis. Dar šia naktį tu išvysi antrą mano gerumo ženklą.”

Regėjimas išnyko. Bet matytas kryžius ir dieviškas Išganytojas buvo lyg alyvu kankinio žaizdoms. Jis pamiršo savo skausmus, bemažtydamas vien apie pasirodymą. O kada budeliai vėl ėmėsi darbo drąskyti jo kūną, kankinamasis kalbėjo padėkos aktus, o jo vidaus džiaugsmas spindėjo iš veido bruožų.

Viktoras kalėjime. — Trijų sargybinių atsitvertimas

Asteras pamatęs, kad kankinys liko neįautrus kančioms, atrišo nuo kankinimo staklių, kad ir budeliai bent kiek atsikvėpti galėtų, ir nuvedė į tamsų kalėjimą. Trys sargybiniai budėjo prie durų.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulyje

Paskutinis žingsnis

Ilgai netrukus, mūsų traukinys sujudo. Už poros valandų būsime, vadinasi, jau savo kelionės tikslą pasiekę. Būsime Londone.

Traukinys bėga gana sparčiai. Pro langus žybsi pravažiuojamos trobos, tiltai, pakelių šulėliai... Toliau matyti žaliuojanti laukai. Gyvuliai, ganantiejsi pavasario žiedais pasikaišiusiose pievose, žmonės trūsiantiejsi soduose ir dirvose...

Visur matyti tikras pavasaris. Sakyk tu man, kokis didelis skirtumas tarp anos Atlanto pusės ir šios. Iš Amerikos išvažiuodamas prieš savaitę, palikau dar gana žiaurų orą. Trečią, pavyzdžiui, po Velykų sekmadienį važiuodamas iš Worcester, Mass. į Albany, N. Y., turėjau pervažiuoti per boluojančius nuo sniego kalnus, kaip žiemą. Oras toks šaltas, kad džiaugiausi pasiėmęs žeminių žiponą. Be jo būčiau gerokai dantimis pakalėjęs. Taip pat ir iš New York'o važiuojant buvo gana šiurkštus, šaltas oras. Pavasario gyvybė dar nesiskubino greit pasirodyti. Čia — Anglijoje jau visai kas kita. Žolė paūgėjusi gana didelė. Pievos ir medžiai visur žydi. Oras visai šiltas.

— Tai, mat, Europa, vis Europa! — pamaniau sau. — Nuo seniau čia kultūra, tai ir oras švelnesnis! Nors po poros dienų turėjau gailėtis taip manęs. Londone oras tiek atvėso, kad ko tik nebuvau priverstas į patalą atsigulti! Tiesa senelių pasakytą: „neperšokęs, nesakyk op!“

Nuo Southampton'o ligi Londono apylinkės labai panašios į Lietuvos, tik žemė, kiek teko traukiniui smarkiai bėgant pastebėti, bus čionai kiek menkesnė, negu Lietuvoje. Tusčios, nedirbamos žemės niekur nepastebėjau. Žmonės dirba, kaip skruzdės, kas kaip gali. Vieni su arkliais aria, akėja, kiti rankomis su kas-

tuvu rausiasi... Visur matai dirbančius ir dirbančius. Anglai žemę brangina. Šiuo atžvilgiu didelis skirtumas nuo Amerikos. Tenai juk kiek daug visur matai neapdirbtos žemės!

Pakele visur matyti daugybė ūkininkų, sodžiuose gyvenančių ir atskirai. Trobų labai įvairių galima pastebėti: yra mūrinių, bet daugiausia medinių. Kai kur rodės lyg būtų trobesiai dengti šiaudais. Gal man tik iš tolo taip atrodė?

Juo artyn prie miesto — juo gyvenotojų darosi tirštyn. Negalima net pastebėti, kur baigiasi kaimas ir kur prasideda Londono priemiesčiai. Besižvalgydamas po apylinkes farmas ir vilas, tik žiūriu, kad traukinys bėga jau pro didžiulius mūrus, kad gatvėse birzgia autobusai ir tramvajai, šaligatviais mirga žmonės... Taigi, jau mes esame pačiame Londone!

Taip, jau Londone. Štai jau ir geležlio stotis „Waterloo,“ kur turėsimė lipni lauk. Mus pasitiko ilgomis voromis iš abiejų traukinio pusių sustoję patarnautojai ir nešikai. Tokia jų čia daugybė, kad Amerikoje jokioje stotyje tiek nepastebėsi. Amerikiečiams keleiviams net nuostabu pasidarė tokį pulką matant žmonių nieko neveikiančių.

— Matai, ne visuomet tiek patarnautojų galima matyti stotyse — vienas iš publikos paaikšino stebiantiesiems keleiviams. — Atsininkite, jog tai traukinys iš Amerikos keleivius atvežė! Kur doleris — ten ir patarnautojų atsiranda!

Suprantu. „Kur maita — ten ir ereliai.“

Pas savuosius

Waterloo stotyje, išlipęs iš vagono, pastebėjau atvykusį manęs pasitikti kun. A. Sidaravičių. Jis eina aukštuosius mokslus Belgijoje, o dabar Paryžiuje. Jis buvo atvykęs į Londoną savais reikalais.

Tuo tarpu prireikė vietos lietuvių klebonui kun. K. Matulaičiui, M. I. C. būtinai vykti į Lietuvą, tai kun. Sidaravičius apsiėmė, kol aš atvyksiu iš Amerikos, ap rūpinti čionykščių lietuvių dvasios reikalus.

Taigi šiandie, sužinojęs, kurią valandą aš atvažiuoju, jis ir atvyko į stotį manęs pasitikti. Ir gerai padarė. Be jo aš būčiau daug turėjęs visokių kelblumų, kol būčiau susiradęs lietuvių būstynę. Londonas, tai ne Chicago ar kitas kuris Amerikos miestas, kurių gatvės išvedžiotos tiesiomis linijomis ir paeiliui sunumeruotos. Tenai kiekvienas, kad ir pirmą kartą atvykus į miestą, gali lengvai susirasti ko ieškomas. Londonas visas kas kita. Gatvės ne visos tiesios, nešunumeruotos paeiliui, bet kiekviena turi sau skirtingą vardą. Kol susirandi reikiamą gatvę, nemažai turi pakvaitinti sau galvą. Net "taxi" draiveris, kuris, rodos, turėtų gana gerai žinoti visas gatves ir gatveles, o beveždamas mudu į lietuvių būstynę, gavo klaustis iš kun. Sidaravičiaus kelio. Be to būtų klaidžiojęs.

Lietuviai, kaip ir kitų vargingesniųjų tautų ateiviai, paprastai stengiasi susirasti sau apsigyventi kur pigesnes vietas. Pigiausios, žinoma, kurios toliau nuo centrų, kurios mažiau švarios. Tokią vjetą jie susiradę ir Londone. Apsigyvenę tarp žydų beveik pačiame miesto pakraštyje, vadinamajame: London East, 2.

Pirmas klebonas, kuris prikalbino lietuvius turėti sau skyrium bažnytelę, buvo kun. Šlamas. Jo kunį laiką klebono pareigas ėjo kun. Talmonta. Šitam išvykus, klebonu tapo kun. K. J. Matulaitis, kuris čia bus išklebonavęs arti 25 metų. Dabar jį pakeitė kun. K. A. Matulaitis, M. I. C.

Pirmoji lietuvių būstynė buvus labai prastoje vietoje — Christian ir Kable gatvių kertėje. Paprastame dirbtuvės namelyje jie buvo įsirengę bažnytelę. Kunigui gyvenimas čia pat. Geležinkelis ėjo

beveik jiems ant galvų. Trenksmas baisiausias. Miesto valkatos susirinkdavę aplink langus ir nuolatos keldavę tokį jomarką, kad kunigui niekuomet nebuvę ramybės. Kai lietus lydavęs, tai apsemdavęs bažnytėlės grindis tiek, kad norint priėti prie altoriaus, reikdavę vanduo ar su kibiru išsemti, arba pakloti padėlkai ties altoriumi. O kai eidavęs kunigas į klausyklą išpažinėti klausyti, tai turėdavęs rankomis pasikelti sutonos skvernus, kad nesuslaptų... Toks buvęs vargas!

Pirmieji du klebonai neišlaikė — ap leido Londoną. Kun. K. J. Matulaitis, matydamas savo tautiečių dvasios skurdą ir būtiną reikalą gyventi su jais kunigui, nieko nepaisydamas, ryžosi "žūt-būt" gyventi su jais ir vadovauti jiems į šviesią ateitį.

Dirbo, užsimiršdamas pats save ir savo reikalus. Kur sukačiodamas kokį peną, rinko naujai bažnyčiai statyti. Jis gerai suprato, kad šitoje skylėje, arba kaip lietuviai sakydavo, "patiltėje", ilgai gyventi nebegalima. Pagalios pasisekė jam įtikinti ir parapijonus, kurių ne per didžiausią skaičių turėjo, jog būtinai reikia iš "patiltės" keltis į patogesnę ir žmoniškesnę vietą. Tokią vietą surado: 21 The Oval, Hackney Road, London, E. 2.

Sumanyti gražius projektus, surasti tinkamą vietą — tai dar gana lengva. Surasti bet tam visam reikalui reikalingų lėšų ir šumanymą įkūnyti, tai jau nebe lengvas dalykas. Reik atsiminti, kad Londonas tai ne Amerika. Čia retą kunį lietuvių rasi daugiau prasisiekusį. Daugumas gyvena diena iš dienos. Aukų surinkti, nepaisant viso jų dosnumo, ne taip lengva. Taigi norint įgyvendinti savo projektus, reikėjo londoniečiams, ypač jų klebonui, ne maža energijos ir pasiaukojimo. Reikėjo pasišvaistyti po visus kraštus, kur tik buvo galima nujausti kokią aukelę ar paspirtį. O londoniečiams ir iš šalies surasti aukų ne lengva buvo. Juk

Anglija tokia turtinga! Juk Londonas — viso pasaulio karalienė! “Kas veža į mišką malkas?”

Aš pats buvau tokios nuomonės ir ta žmonių patarle kun. K. Matulaičiui atsakiau, kai jis, pas mane būdamas svečiuose, užsiminė apie reikalą londoniečiams ateiti į pagalbą. Taip manė ir daugelis, kuriems netekę buvo arčiau susipažinti su Londono lietuvių išeivių gana sunkia padėtimi.

Taigi iš to galima suprasti, kiek daug turėjo triūso įdėti klebonas, kol surado reikalingų lėšų naujai bažnyčia ir klebonijai pastatyti.

Nepaisant tačiau visų kliūčių ir nemalonumų, londoniečiai padarė ką sumanė. Šiandie jie jau turi gana erdvę (apie keturi šimtai asmenų gali tilpti) bažnyčią ir trijų aukštų kleboniją.

Turėjo ir klūbui nusipirkę puikius namus, bet šių neįstengė išlaikyti. Priversti buvo parduoti. Dėl to gavo gražaus uždarbio, kuris padėjo jiems išlyginti parapijos užsitrauktas skolas. Vis dėlto šiandie jiems gaila, kad neturi savo klūbo.

Jie galvoja šiokiu ar kitokiu būdu pasistatyti savą salę, kur galėtų ir vyresnieji susieiti, ir jaunimas turėtų kur pažaišti bei pasilinksinti. Turi jie ir dabar, bet sandoma, brangiai atsieina ją išlaikyti.

Visa jų viltis dabartiniame jauname ir darbščiame klebone — kun. K. A. Matulaityje. Manau, turėdami jame viltį, neapsiriks. Po metų — kitų gėrėsime ir londoniečių gražiu klūbu, kaip kad šiandie gėrime bažnyčia ir klebonija.

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

Mūsų Darbai

MARIAN HILLS, ILL. IŠKILMĖS

Liepos 15 d. vakare Marian Hills Marijonų Kongregacijos naujokyne buvo priimami naujokai. Kad geriau pasiruošus tam įvykiui, buvo laikomos aštuonių dienų rekolekcijos, per kurias plačiau buvo svarstomas vienuoliškasis gyvenimas ir daromi pasiryžimai, kuriuos reikia išpildyti tiems, kas apsirenka naują gyvenimą, kas tam naujam gyvenimui stato pamatą.

Vakarui atėjus, visi susirinko į kopyčią, kurioj atlaikyta visos priėmimo apeigos. Celebrantu buvo mūsų didžiai gerbiamas Provincijolas kun. V. Kulikauskas, asistentas kun. Urbonavičius ir klierikas Jurgis Andriuška. Kun. Urbonavičius buvo rekolekcijų vedėju, pasakė gražų, išpūdingą pamokslėlį, ragindamas naujosius naujokus pasiryžimui ir linkėda-

mas jiems ištesėjimo savęs bandyme. Po to atliktos visos priėmimo apeigos ir viskas baigta palaiminimu Šv. Sakramentu.

Ant rytojaus pasikartojo kitos apeigos, kiek svarbesnės už vakarykščias, kuriose buvo į vienuolinį luomą priimami baigę vienerių metų naujokavimą. Reiškia, kurie atliko vienerių metų naujokavimą, padarė paprastus vieniems metams įžadus. Taip pat tie, kurie buvo padarę įžadus praėjusiais metais, vėl atnaujino vieniems metams. Ir kai kurie tėveliai, ir broliai, kurie buvo padarę amžinuosius įžadus, juos atnaujino. Per šias iškilmes celebrantu vėl buvo didžiai gerbiamas Provincijolas kun. Kulikauskas, asistentas kunigai Draugelis ir Urbonavičius ir klierikas Andriuška. Tą dieną turėjome ir svečių, būtent kun. Draugelį, kur sykiu laikė rekolekcijas, kun. Mačiulionį, kun. Skruo-

denį, su kuriais gražiai praleidome dieną ir vakarop atsisveikinome. Naujieji naujokai ir broliai kits kitą sveikino ir viso gero linkėjo.

Istojusieji į naujokus: Juozas Overka, Juozas Grenda, Henrikas Sipavičius, Stasys Misiukevičius, Edvardas Maskeliūnas, Jonas Šaulys, Pranas Aukškalnis, Antanas Ignotas ir Stasys Grafas.

Įžadus priėmė: Petras Balinskas, Antanas Miciūnas, Albinas Versiackas ir Juozas Angūnas. Į bandymą priimtas Jonas Sinkevičius.

Kolegijos Rėmėjai:

M. Česnakevičiūtė, Taunton, Mass.	3.00
M. Čurinskienė, Bayonne, N. J.	3.00
M. Rumšienė, Chicago, Ill.	5.00
B. Šimaitienė, Herrin, Ill.	3.00
S. Baltrukonis, Gary, Ind.	3.00
M. Bernotas, Grand Rapids, Mich.	3.00

A. Stakėnienė, Ozone Park, L.I., N.Y.	3.00
J. Krugelis, W. Lynn, Mass.	3.00
M. Krakauskienė, Waterbury, Conn.	3.00
M. Zabloskienė, Mahanoy City, Pa.	3.00
M. Zekutė, Lawrence, Mass.	3.00
Ant. Laukaitienė, Brooklyn, N. Y.	3.00
J. Čiubanavičius, Norwood, Mass.	3.00
G. Versickas, Lowell, Mass.	3.00
A. Atkocius, Worcester, Mass.	3.00
M. Radavitz, Lietuva	3.00
Kun. Ig. Valančiūnas, Girardville, Pa.	5.00
Zigmas Pocius, S. Boston, Mass.	50.00
J. Šarkis, Montello, Mass.	3.50
V. Tamulaitis, S. Boston, Mass.	3.00
Ona Vespalienė, S. Boston, Mass.	3.00
S. Motiejūnienė, Dorchester, Mass.	3.00
Šmigelskienė, S. Boston, Mass.	3.00

(Zus daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams
uz aukas. *Rėmėjų Centras.*

Amerikos Letuvių Žinios

ŠVČ. MARLJOS LIETUVIŲ KOLEGIJA
(Thompson, Conn.)

Miškas ir Lietuvis

Norėdamas geriau susipažinti su visais Kolegijos turtais, pasileidau keliu eiti aplink visą posesiją. Tai ne trumpas galas, nemanykit. Kolegijos posesijoje iš viso kelias traukiasi per 7 ar 10 amer. mailių. Visas tas kelias lygutėlis, išpiltas žvirgždais. Iš šalių medžiais apaugęs. Eini tarsi kokia gražiausia alėja. Visos posesijos plotas, girdeėjau, apimęs apie 305 akierius. Didesnė pusė šio ploto apaugusi mišku. Po visą mišką išsišakojęs eina kelias. Labai lengvai galima jame paklysti. Aš to ir bijojau.

Miške piktesnių, kaip voverės, žvėrių negirdėti, turbūt nėra. Minėjo man kas apie šernus. Būk po nakties randą išknaisiotas pamiškiu pievas ir dirvas. Labai

galimas dalykas, jiems čionai labai daug yra patogių vietų susirasti gušta po medžių kelmiais, (po akmenimis, uolų plyšiuose. Taip pat sakėsi man vienas mūs Brolių, būk kartą sutikęs išeinant į pievą stirną su mažiuku stirnuku. Ir tai galimas daiktas. Medžiotojai juk ne veltui skverbiasi į šį mišką, kad net visur ant kryžkelių reikalinga buvo padėti išpėjimai: "Medžioti draudžiama." Iš paukščių, be paprastųjų — kasdieninių: "rabinio," žvirblio, varnos ir kitų čia dar esą ir bažantų (girinių vištų). Vieną jauną bažantuką kartą Kolegijos trokas pervažiavęs negyvai. Man taip pat kartą einant keliu pro krūmus, tik purpt!.. — susyk iš krūmo nedidelės vištos didumo paukštis pro nosį kad šovė į viršų, aš net tirptelėjau. Tai būta bažanto (pheasant). Iš mažesnių žvėrelių daug esą ame-

rikieaišų šeškų (skunk). Jų kailiukai labai gražūs ir brangūs. Moką už vieną ligi \$25. Vargas tiktai, kad ne kiekvienas juos gali medžioti, o dar mažiau kas gali jiems kailiukus nuimti. Tiesa, atsiranda retkarčiais tokių drąsulių, kad pelno dėlei ryžtasi užsiimdinėti šiuo sportu. Jie gana gerai pelno, nors paskui turi kelių dienų "kvarantaną" (quarantine) išlaikyti, nes draugai dėl dilgančios kvapšnies, kurios prisigeria besidarbuodami apie žvėriuką nenori jų išileisti į kambarius. Esą ir barsukų, bet juos dieną sunku surasti — sulindę kur volose miega.

Kirmėlių taip pat esą, kaip ir visoje Amerikoje. Rudenio metu jų nematyti — jos visos sulindusios kur po kelmais ir akmenimis.

Turėdamas rankoje ilgą šaką, vienų vienas leidasi gilyn į mišką. Kur ėjau — nežinojau. Nežinojau, nei ką aš miške rasiu. Einu, kaip sako, akių plotu ir tiek. Gerai tik tiek žinojau, kad į svetimą mišką neišėisiu, nes mūs Kolegijos visa posesija aptverta aplinkui aukšta akmenų tvora. (Supraskit: 305 akeriai aplink aptverti akmenų tvora! 7—10 mailių žvirgždais iš pulto kelio! Kiek čia įdėta pinigų?!)

Kai pirmą kartą aš prieš du metu čia lankiausi, tai girdėjau, būk miškas esąs menkas, be didelės vertės. Bet dabar, kai pats savomis akimis jį pamačiau, tai supratau, kad ne toks jis menkas, kaip kalbėta.

Kaip tik akia gali siekti, medis į medį, lygutukai, aukšti aržuolai, klevai, skirps-tai ir kitoki drūtmedžiai. Tai vėl pušys, beržai, eglės, vinkšnos, riešutai ir k. Stojau valandėlei ir pagalvojau: neišmanėlis buvau klausydamas tuščių plepalų! Juk čia gyvas turtas!

Žemė beveik visame miške grynutelė uola — akmuo. Iš kur, rodos, tieka medžių joje gali surasti sau maisto? Juo labiau, kad kai kur mačiau aržuolus dide-

lius ir storus beaugančius stačiai ant gryno akmens. Akmenį laiko apglėbę savo šaknimis, o maisto turi ieškotis toli-toli kur už keliasdešimt žingsnių. Tiesa, vargas tokiam medeliui, tačiau jis vargo neboja, nepaiso — jis auga sau ir gana. Ir dar koks storas, koks aukštas. Ar ne gražus ir mums pavyzdys, kad nepaisytumėme per daug gyvenimo vargų ir sunkenybių, nugalėtumėm jas savo energija, nors reikėtų nežinau kiek ištempti, pastatyti visas savo jėgas, bet vargū nepasiduoti. Tiek kūno vargū, tiek ir sielos vargū!

Perėjęs per kalnelį, nusileidau į klonį, kuriuo teka — srovena mažytis apeliukas. Radęs šalia akmeninio tiltelio uolos skeveldrą, atsisėdau ir užsimąščiau.

Apie ką aš maščiau? Apie mišką. Apie senovės plačiuosius Lietuvos miškus, apie kuriuos skaičiau tiek kartų Simano Daukanto raštuose, kuriuos taip gražiai apdainavo mūs dainius Vyskupas Baronas, kuriuos aš pats nuo mažumės taip labai mėgau ir dabar mėgstu...

Miškas savo ošimu bei šlamėjimu tarsi kalbėti kalba savo numylėtiniams. Vysk. Baronas miške atgyja, gauna nepaprasto įkvėpimo:

“Miškan būdavo eini, tai net akį veria,
“Vat taip linksmina dūšią, užu širdies
tveria,

“Kad net širdžiai apsalus ne kartą dūmojai:

“Ar miške aš čia stoviu, ar danguj, ar rojuj? (“Anykščių šilelis”).

Miško kalboje jis girdi mūsų senelių dvasias jam bekalbančias apie Lietuvos senovę: apie kautynes už buvį su nuožmiais užpuolikais, apie garbingas pergales... Girdi dejavimus ir nusiskundimus iškentėtais sunkmečiais ir badmečiais, kada lietuvis, gindanasis nuo bado ir maro, į mišką ėjo pagalbos ir apsaugos ieškoti... Kokia liūdna ta pasaka!

“Iš to, matai, ašaros ir atsidūsimai,

“Iš to šventos pajautos, iš to giesmės imas (“Anykščių Šilelis”).

Simanas Daukantas miško medeliuose matė senųjų lietuvių atvaizdą. Miškas jam priminė žemaičių “žaliukus” didvyrius, kurie nuo mažens įpratę per žiemą miškuose aržuolines trinkas (rąstus) risti, briedžius, vilkus bei mėsas medžioti, su taurais imtis — suaugdavo toki stiprius nenugalimi vyrai, kaip miško aržuolai.

Nejučiomis šių dviejų didžiųjų iš visų pusių vyrų šešėliai praslinko man pro akis, bemažant apie mišką, kuris mane dabar buvo apgaubęs. Kur tik pažiūrėsi — vis aržuolai ir aržuolai. Toki aukšti, liekni, gražūs. Viens už kitą gražesnis! — Tai kad šitie gražūs aržuolynai iš-

ugdytų mums ir Kolegijoje tokius dvasios galiūnus, kokius pataikė išugdyti senovėje! Kokius išugdė Vysk. Barono ir Simano asmenyse!.. Negaila tuomet būtų tūkstančių, kuriuos reikėjo sukrauti, kol įsigijom šią gražią vietelę. Negaila to vargo ir triūso, kurį reikėjo iškentėti tėvams ir visiems Lietuvai gero trokštančiams, kol po centelį surinko tuos tūkstančius, kad įsigyti šitą taip kilnią ir gražią vietelę. Negaila to vargo, rūpesčio, kurį deda Kolegijos vedėjai ir tvarkytojai... Nieko nebūtų gaila, kad tik jaunomenė išeitų tokia stipri kūnu ir dvasia, kaip tie aržuolai!... Kad iš jų išeitų užuovėja silpnesniesiems ir vadai kovoje už pačių savo ir visos tautos būvį bei gerovę!..

GEDULINGOS PAMALDOS UŽ A. A. PRALOTO MAČIULIO-MAIRONIO SIELĄ

Ketvirtadienį, liepos 28 d., Šv. Jurgio par. bažnyčioj įvyko gedulingos iškilmingos pamaldos už pagarsėjusį lietuvių tautos atgimimo patriarchą, dainių Maironį — pralotą Mačiulį — mirusį Lietuvoj birželio mėn. pabaigoje.

Pamaldų tvarka buvo tokia:

Šv. mišias laikė gerb. kun. H. J. Vaičiūnas, Šv. Antano lietuvių parapijos klebonas. Diakonu buvo gerb. kun. J. Paškauskas, Visų Šventųjų parap. klebonas. Subdiakonų — gerb. kun. A. Linkus, Šv. Petro ir Povilo par. administratorius. Ceremonijalu — vietinis Šv. Jurgio parap. vikaras gerb. kun. J. Šaulinskas. Giedojo Chicagos lietuvių vargonininkų choras.

Pritaikintą pamokslą pasakė misijonierius tėvas Bružikas, jėzuitas.

Dalyvavo veik visi Chicagos ir apylinkių lietuviai kunigai.

Į tas pamaldas atsilankė visų Chicagos parapijų ir kolonijų lietuviai. Didžiulė Šv. Jurgio parap. bažnyčia per tas pamaldas buvo kupina žmonių.

MARIAN HILLS COLLEGE HINSDALE, ILL.

Kas nori studijuoti Lietuvių Kolegijoje tesikreipia **Rev. Dr. J. Navickas, St. Mary's College, Thompson, Conn.** bet kas iš Vakarinių Amerikos Valstybių, tai yra, iš Illinois ir aplinkinių valstybių, negali keliauti į Connecticut, tai pirmųjų dviejų kolegijos metų mokslą gali įgyti Marian Hills Kolegijoje.

Kreipkitės adresu:

REV. V. KULIKAUSKAS,
Marian Hills College,
Hinsdale, Ill.

LIETUVOS ŽINIOS

LANKYDAMI LIETUVĄ

Buvome ir dalyvavome Eucharistiniame Kongrese, bet manau kad daug apie tai buvo aprašyta, tai nei mėginsiu čia žinių paduoti. Vienu žodžiu, viskas sekėsi kuogeriausiai ir gražiausiai. Airijos žmonija pasirodė labai pamakti, paklusni Dievui, ir daug darbuojasi vien tik Bažnyčiai. Mums lietuviams amerikiečiams rodė dorą, išsvermingą pavyzdį, ir tokiu įkvėpimu, tenka mums atostogas praleisti mūsų brangioje tėvynėje — Lietuvoje. Mėginsiu aprašyti savo nuomonę, jausmus bei mūsų lietuvių darbuotę čionai.

Atvykę į Kauną, liepos antroje dienoje, ryte, sužinojom kad Pažaislyje, Kazimieriečių seselių vienuolyne yra atlaidai. Tuoj nuvykom ir teko dalyvauti. Pamaldžių žmonių buvo daug! Atrodė kad Kongresas iš Airijos buvo perkeltas ir baigiasi Pažaislyje. Po pamaldų, mus seselės užkvietė pietums. Pietūs buvo pagaminti kuogardžiausiai, kad žiūrėdami ir valgydami visus skanumynus, jautėmės kad esame Thompsone, mūsų kolegijoje.

Pasistiprinus, mus nuvedė į sodą. Apžiūrėjom medžius, daržoves ir pastebėjom sode mažų senų namelių; užklausėm kas tie. Sesutė išaiškino kad pirmiau čia gyveno vienuoliai Kamendulai ir vedė mąstymo gyvenimą. Taiposgi, apačioj Bažnyčios matėm tų vienuolių apmūrytus karstus dar užsilikę iš tų dienų. Gaila kad čia aš jų visą istoriją negaliu paduoti. Vakarą jau buvo, turėjome grįžti į Kauną nespėję apžvelgti viską ir pasiryžę prie progos vėl atsilankyti.

Kaunas yra moderniškąs miestas! Namai nėra aukšti kaip Amerikoje, bet gražūs ir tinkamai pastatyti. Gatvės yra plačios, tinkamai bei švariai palaikomos gy-

ventojų. Namų naujų pristatyta daug: net du muzieju, kuriuos teko mums privatiškai aplankyti. Didžiausias tai karo muziejus. Tenai praleidom dvi valandį, kad galėjus viską nors greitumu apžiūrėti. Paskui, senosios Kauno pilies nuvykę pamatyti, sutikom vieną studentą p. Dominiką Urbą, kuris tenai darbuojasi. Jisai mums aprodinėjo griuvėsius ir paaiškino daug ko patys nebūtume pastebėję. Vėliaus patsai p. Urba mums nurodė miesto muziejų. Ten susipažinom su p. prof. Volteriu, kuris yra to muziejaus įsteigėjas ir įsirašėm į svečių lankytojų knygas. Nesitikėjom daug ko matyti. Bet pradėję viską žiūrėti, užtrukome ilgiau kaip kad karo muziejuje. Visi tie brangūs dalykai buvo rasti, iškasti arba įgyti Lietuvoje. Daug jų yra, net mažai vietos ir rengiasi didesnį namą statyti. Noriu čia pažymėti kad Vytauto Didžiojo laikų pinigų matėm ir daugybes kitų senų kuniškųjų.

Be šio dar aplankėm meno mokyklą ir M. K. Čiurlionies galeriją. Tą galeriją pradėjo steigti Lietuvių Dailės Draugija, bet kiek vėliau tą globą perėmė Lietuvių Meno Kūrėjų Draugija ir įsteigė namus. Čiurlionies kūrinių yra 217 numerių, kuriuos Švietimo Ministerija įgijo 1922 m. iš p. Sofijos Čiurlionienės. Kitų aukšto mokslo mokyklų irgi yra Kaune. Taiposgi amerikiečiams čionai atvykus yra ir pasilinksminti padorių vietų, kuriose ramiai ir linksmai galima praleisti keletą valandų. Dar keletą dienų pabuvę Kaune, išvažiavome pamatyti Lietuvos Pavasarininkų Draugijos Komisiją Marijampolėje. Vėliaus mėginsiu aprašyti mūsų jaunuomenės darbuotę Lietuvoje.

Stud. P. Grušėckis, M. I. C.